

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . δρ. 7.—

Ἑτησία φρ. χρ. 8.—

Ἑξάμηνος . . . 4.—

Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50

Τρίμηνος . . . 2.15

Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Διουνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΤΑ :

Τῆς Α' Περίδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περίδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαΐου 1905

Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 26

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Τότε πιά ὅλα ἐδγῆκαν εἰς τὸ φανερό. Ὁ Λεονταράκης ἐκάθισε καὶ τὰ εἶπε ὅλα τῆς μητέρας του ἀπὸ τὴν ἀρχήν, καὶ φαντάζεσθε μὲ τί ἐνδιαφέρον ἐτέντοναν τ' αὐτάκια των ν' ἀκούσουν καὶ τ' ἀδελφία του, — ἡ Μαριάνθη καὶ ὁ Ἀριστομένης.

Ἄμα ὁ Λεονταράκης ἔφθασεν ἐκεῖ πού του ἔβαλαν στὸ κεφάλι τὸν σκουπό μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «ἀμελής», ἡ Λεονταρίνα ἀναψέ κ' ἐκόρωσε :

— Μπα ! τὸν ἀθεόφοβο ! εἶπε. Γιατί, παιδάκι μου, νὰ μὴ μοῦ τὰ πῆς ἐνωρίτερα αὐτὰ τὰ πράγματα ; Θὰ σ' ἐπαίρνα ἀμέσως στὸ σπῆτι, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σχολεῖον, καὶ θὰ ἔβαζα τὸν πατέρα σου νὰ τοῦ δείξῃ ἐκεῖνο τοῦ παλαιο-Τζίκου-Τζέκου, ἂν το ἤξερα ἀπὸ προτῆτερα ! ... Βγάλε τα ἀμέσως αὐτὰ τὰ γελοῖα ροῦχα, ἀγοράκι μου, καὶ νὰ μὴν τα ξαναφορέσης πιά ! Τί ἄσχημα, τί στενόχωρα πράγματα ! ... Δέν το χωρεῖ ὁ νοῦς μου πῶς ἡμποροῦν καὶ τα φοροῦν ἐκεῖνα τὰ ζῶα, πού τὰ λένε ἀνθρώπους ! ... Μαριάνθη, Ἀριστομένη, πάρτε τα νὰ τα πετάξετε στὰ σκουπίδια, αὐτὰ τὰ κουρέλια ! Ἄ ! ὅλα κ' ὅλα ! ... ἂν ὁ γάιδαρος ἐφόρεσε μιὰ φορὰ τὴν λεοντήν, κ' ἐγίνε ρεζίλης τῶν σκυλιῶν, θὰ καταδεχθῇ τὸ παιδί τοῦ Λέοντος νὰ φορέσῃ ἀνθρώπιν ; Ἐξω γρήγορ ! δέν μου χρειάζονται γιὰ τὰ παιδιά μου τέτοια μασκαράδικα φορέματα ! ... Καὶ σ' ἐκτύπησε, αἶ ; στὸ χέρι μὲ τὴν βέργα, αἶ ; ... Μπα ! τὸν χωριάτη ! ... Καλά, λοιπόν, πῆγαινε νῦν νὰ παίξῃς . . .

Ὁ Λεονταράκης ὅμως δέν ἐπῆγε νὰ παίξῃ. Ἦθελε πρῶτα νὰ τα τελειώσῃ ὅλα, ὅλα νὰ τα πῇ. Ἐπειτα, ξεζύρετε.

ἦτανε καὶ τὸ ζήτημα τῆς Φασουλίνας. Ἐκάθισε λοιπὸν κ' ἔκαμε εἰς τὴν μητέρα του τόσα ἐγκώμια καὶ τόσους ἐπαίνους, γι' αὐτὸ τὸ σπαμένο τὸ κοριτσάκι, ὥστε ἡ Λεονταρίνα τὸν ἠρώτησε :

— Καὶ τώρα, ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ μικρὴ ;

— Τὴν ἔφερα ἐδῶ, καὶ τῆς εἶπα νὰ περιμένῃ ἀπ' ἐξω, στὴν αὐλὴ . . . Δέν ἔχει τώρα κανένα ἄλλον προστάτην . . . Δέν τὴν κρατοῦμε μαζί μας, μαμμά ;

Ἡ Λεονταρίνα δέν το ἄκουσε μὲ κα-

ἔδῳ ὁ Ἀριστομένης καὶ ἡ Μαριάνθη ἐσήκωσαν ψηλὰ τὴν μύτην των, σὰν νὰ ἤθελαν τάχα νὰ δείξουν πῶς δέν τὴν εἶχαν ἀνάγκη τὴν Φασουλίνα, γιὰ νὰ κάνουν ἓνα κόσμο παιγνίδια. Τὰ ἔκαμαν καὶ μονάχοι των.

Ἐπὶ τέλους ἡ Λεονταρίνα εἶπε τὸ ναί, καὶ ὁ Λεονταράκης ἐπῆγε νὰ φέρῃ τὴν προστατευομένην του. Τὴν ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν μητέρα του, καὶ οἱ καλοὶ τρόποι, ἡ εὐγένεια καὶ τὰ μαίμου-δίστικα καρώματα τῆς Φασουλίνας, γρήγορα ἔκαμαν τὴν Λεονταρίναν νὰ τὴν συμπαθήσῃ. Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὴν Μαριάνθη καὶ τὸν Ἀριστομένην, ἔμειναν ἐνθουσιασμένοι μαζί της. Καὶ ἐτοῖς ἐλύθη καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ ἡ Φασουλίνα ἐκάθισε μέσα στὸ βασιλικὸ παλάτι τοῦ Λέοντος καὶ τῆς Λεονταρίνας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, — ὅταν τὸ φεγγάρι, πού ἦτο μάλιστα πανσέληνος, ἀνέτειλεν εἰς τὸν λόγγον καὶ τὴν ἔρημον, κ' ἔφεγγε σὰν νὰ ἦτο ἡμέρα μὲ τὸ λαμπρόν τοῦ φῶς, — ὁ βουλευτὴς κύριος Λεόπαρδος, κα-

θὼς ἐγύριζε ἀπὸ τὸν βραδυνὸν περίπατόν του, ἐκοντοστάθηκε ἐξαφνισμένος.

Εἶχεν ἰδῆ ἓνα θέαμα πολὺ παράξενο, καὶ εἶχεν ἀκούσῃ ἓνα τραγουδι μὲ πολυφωνίαν, ἀκόμα πιὸ παράξενο. Τὸ βραδυὸν ἀεράκι, τὸ λεπτὸ καὶ μυρωμένο, τοῦ ἔφερεν εἰς τὴν ἀκοήν του τοὺς τελευταίους στίχους τοῦ τραγουδιοῦ :

Ὁ γέρο-Τζίκου-Τζέκος μας,
Μας ἔφυγε καὶ πάει ντᾶ-ντᾶ !...

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἡ παχεῖα κυρία Ἐλεφαντίνα, ἡ ὁποία εἶχε κοιμηθῇ

«Εἶχε ἰδῆ ἓνα θέαμα πολὺ παράξενο.»

λὸ αὐτί, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, εἰς τὴν ἀρχήν.

— Μπα, μπα ! παιδί μου, δέν κἀνει . . . Μαῖμου μέσα σὲ σπῆτι, φέρνει γουρσουζιά . . .

Ἀλλὰ ὁ Λεονταράκης ἔβαλεν εἰς ἐνέργειαν ὅλην τὴν ρητορικὴν του :

— Ἀχ ! μαμμά μου, ἂν τὴν ἔδλεπες, τί καλὴ καὶ τί χαριτωμένη ποῦ εἶνε ! Σωστὴ δεσποινίς, καθὼς πρέπει ! Καὶ θὰ εἶνε πρῶτης τάξεως συντροφιά γιὰ τὴν Ἀνθή καὶ τὸν Μένη . . . Θὰ τοὺς κἀνῃ ἓναν κόσμον νόστιμα παιγνίδια !...

μέ τες κότρες, ἐξύπνησεν ἀπὸ τὸν εἰρηνικὸν ὕπνον της, καὶ εἶπε, μὲ ἕνα δυνατό χασμουρητό, εἰς τὸν ἄνδρα της :

— Ξέρεις, φίλτατέ μου, τί ἔβλεπα εἰς τὸν ὕπνο μου ; ... Ἐβλεπα ὅτι τὸ Σχολεῖον τοῦ κυρίου Μαῖμουδιάδου δὲν πηγαίνει διόλου καλά, καὶ ὅτι θὰ διαλυθῇ ...

— Πάει, τώρα πιά Σχολεῖον ! δὲν ἄκουες τὸν Γιαννάκη μας τί τραγουδοῦ ἅπ' ἔξω μαζί μὲ τοὺς ἄλλους ; — ἀπήντησεν ὁ ἄνδρας της.

Τὰ εἶχε μάθη, βλέπετε, αὐτὸς ὅλα τὰ καθεύκοντα, πολὺ πρὶν τὰ μάθη ἡ κυρία Ἐλεφαντίνα.

Καὶ ἐκάθησε νὰ της διηγηθῇ πῶς ἐπῆρε τέλος τὸ περίφημον Σχολεῖον τῶν Ζώων. Δηλαδή ἐκάθησε ἐκεῖνος καλά ... καὶ ἐμεῖς καλλίτερα.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΥΓΟΝΙ

Όλα τὰ πουλιά
Μ' εὐθυμὴ λαλιά
Κελαττοῦν 'στὸ λόγγο.

Μόνον ἕνα πουλί
Θλιβερά λαλεῖ
Μὲ καϊμὸ καὶ βόγγο.

Τί ἔχει καὶ θρηνεῖ ;
Ποιά παντοτινὴ
Λύπη τὸ πληγώνει

Τὸ ἔρημο πουλί,
Ποῦ πικρά λαλεῖ
Καὶ τὸ λέν τρυγόνι ;

κάποια τουφεκιά
Μαύρη καὶ κακιά
Ἐπεσε 'στὴ φτέρη,

Κι' ἄφισε νεκρὸ
Χάμω τὸ μικρὸ
Τὸ γλυκὸ 'τοῦ ταύρι.

Ἐλθσαν μαζί ...
Τώρα μόνον ζῇ
Κ' ἔρημο 'στὸ λόγγο

Τὸ φτωχὸ πουλί,
Ποῦ πικρά λαλεῖ
Μὲ καϊμὸ καὶ βόγγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΔΕΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΛΕΤΗ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ Κυρία καὶ ἡ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, εἰς τὸ μέσον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστής, εἰς τὸ μέσον τῆς μακρᾶς καὶ ἐπαχθοῦς περιόδου τῆς νηστείας καὶ τῆς προσευχῆς, ἀνασταυλόνεται εἰς τὰς ἐκκλησίας ὁ τίμιος Σταυρὸς, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν νηστευόντων καὶ προσευχομένων. Εἶνε τὸ σύμβολον τῆς θρησκείας, ἡ ὁποία ἔχει σκοπὸν τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν· εἶνε ἡ ὑπόμνησις τοῦ πνευματικοῦ Πάσχα, εἶνε ἡ ἐπαγγελία τοῦ νοητοῦ Παραδείσου.

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς προπαρασκευῆς διὰ τὰς ἐξετάσεις, εἰς τὸ μέσον τῆς σχετικῆς μακρᾶς καὶ ἐπαχθοῦς διὰ τοὺς μαθητὰς περιόδου τῶν ἐπαναλήψεων, τῆς μελέτης, ἤθελα νὰ εἶχα καὶ ἐγὼ νὰ ἀνασταυλώσω ἐν παρόμοιον Σύμβολον, πρὸς παρηγορίαν καὶ ἐνίσχυσιν... Εἰς τὸ μέσον τῆς Τεσσαρακοστῆς σας, ἤθελα νὰ ἡμπούσα νὰ σας ἐπιδείξω, μὲ μίαν εἰκόνα, μὲ μίαν παράστασιν, τὸ Καθῆκον χάριν τοῦ ὁποίου κοπιᾶτε, καὶ τὸ λαμπρὸν Πάσχα τὸ ὁποῖον σᾶς περιμένει μετὰ τὰς ἐξετάσεις : τὴν ἰκανοποίησιν καὶ τὴν ἐπιβράβευσιν τῶν κόπων σας.

Εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε ἕνα Σταυρὸν στολισμένον ἐπάνω μ' ἕνα στέφανον ἀπὸ δάφνης. Μήπως ὁ Σταυρὸς δὲν εἶνε καὶ τοῦ καθήκοντος τὸ σύμβολον ; Πρέπει νὰ βαστάσετε τὸν Σταυρὸν σας, πρέπει νὰ ἐκτελέσετε τὸ βαρὺ καὶ κοπιώδες καθῆκόν σας, καὶ τότε ὁ στέφανος εἶνε ἰδικὸς σας. Κυττάξτε τί γλυκὺ φῶς ποῦ περιβάλλει τὸ σύμβολόν μου ! Ἀτενίσατέ το μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς. Δὲν εἶνε παρηγορία καὶ ἐνίσχυσις ;

Σᾶς φαντάζομαι, σᾶς παρακολουθῶ. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ὅσοι πηγαίνετε ἀκόμη εἰς τὸ Σχολεῖον, ὅσοι παρασκευάζετε ἀκόμη τὴν ζωὴν σας, τὸ μέλλον σας, ἔχετε ἀφίστη τὴν κάθε διασκέδασιν, κάθε ἄλλην ἀσχολίαν καὶ σκέψιν, καὶ κλεισμένοι εἰς τὰ δωμάτιά σας, παρὰ τὴν τράπεζαν τῆς ἐργασίας, τὴν φορτωμένην μὲ βιβλία καὶ τετράδια, μελετᾶτε, μελετᾶτε... Ἡ μεγάλη ἡμέρα πλησιάζει, καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβετε ὅλα τὰ μαθήματα ὅσα ἐμάθατε αὐτὸν τὸν χρόνον, διὰ νὰ τὰ μάθετε καλλίτερα καὶ νὰ εἰσθε

ἑτοιμοὶ διὰ τὴν δοκιμασίαν... Κοπιᾶτε πολὺ αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Ἐρχονται στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ θάρρος σᾶς ἐγκαταλείπει... Ἀποψυχεῖτε... Σᾶς ἔρχεται νὰ τὰρίστετε ὅλα, νὰ πετάξετε βιβλία καὶ τετράδια, νὰ βγῆτε ἔξω... Ἀλλ' ὄχι ! Κάτι σᾶς κρατεῖ, κάτι σᾶς δεσμεύει εἰς τὸ καθῆκός σας. Μία σκέψις, μία ἰδέα. Ἡ αὐτὴ σκέψις ποῦ κρατεῖ τὸν στρατιώτην· εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ὅταν ὁ φόβος τοῦ λέγῃ νὰ πετάξῃ τὰ ὅπλα του καὶ νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν : Ἡ σκέψις ὅτι ὁ καλὸς στρατιώτης πρέπει νὰ μένῃ μὲ πᾶσαν θυσίαν ὅπου ἐτάχθη, — ἡ ἰδέα ὅτι ὁ καλὸς ἄνθρωπος παντοῦ καὶ πάντοτε πρέπει νὰ ἐκπληροῖ τὸ καθῆκόν του.

Τὸ καθῆκον ! Ἀλλὰ διὰ τὸ καθῆκον καὶ σῆς ἀγωνίζεσθε τώρα, κοπιᾶτε, ἐργάζεσθε, μελετᾶτε. Βαρὺ τὸ καθῆκον, ὅπως ὁ συμβολικὸς Σταυρὸς. Ἀλλ' ἰδῆτε καὶ τὸν θαυμάσιον στέφανον, ὁ ὁποῖος τὸν στολίζει ! Ὅποιον χαρὰν, ὁποῖαν ἀπόλαυσιν, ὁποῖαν εὐδαιμονίαν ὑπόσχεται αὐτός, εἰς ὅσους ὁ ἐκπληρώσων τὸ καθῆκόν των καὶ θὰ γίνουν ἄξιοι του ! Εἶνε ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς ἀρετῆς, ἡ ὠραιότερα καὶ πολυτιμότερα ἰκανοποίησις, ποῦ θὰ σας κάμῃ νὰ λησμονήσετε ὅλους τοὺς κόπους, ὅλα τὰ βάσανα, ὅλας τὰς ἀγρυπνίας...

Ἐμπρὸς λοιπόν, μελετᾶτε ! Ἡ μεγάλη ἡμέρα πλησιάζει, ὦ φιλότιμοι μαθηταί καὶ μαθητρίαι. Μὴ δειλιάσετε οὐτε στιγμὴν πλέον πρὸ τοῦ ἱεροῦ σας καθήκοντος. Ὁ στέφανος εἶνε ὠραῖος. Θὰ τὸν φορέσετε, καὶ θὰ τὸν βλέπουν ὅλοι μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς νὰ στολίζῃ τ' ἀγὰ μὲτωπά σας, ὅταν θὰ κρατῆτε στὰ χέρια σας καὶ θὰ δείχνετε μὲ ὑπερηφάνειαν ἕνα χαρτί, τὸ ὁποῖον, κοντὰ εἰς τὸ νόμῳ σας, θὰ γράφῃ τὴν λέξιν "Ἀριστα..."

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Τέλος.)

— Ἀπὸ ποῦ ἐξεφυτρώσατε ; ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε ; ἠρώτησεν ὁ κ. Μάρσαλ.

— Ἀπὸ τὴν Μπάθ, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Ἐφύ...

— Εἶδαμε καὶ ἐπάθαμε στὸ ταξίδι ! διέκοψεν ἡ Μαριάννα, τρέχουσα νὰ φιλήσῃ τὸν πατέρα της. Ἐνόμιζα πῶς δὲν θὰ ἐξανάβλεπα τὸ σπίτι μας !

— Τὸ τραῖνὸν ποῦ ἐπήγαγεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ δικό μας ἐξετροχιάσθη, ἐπέξηγησεν ἡ Δωροθέα. Ἐξέκρινον ἀπὸ τὴν Μπάθ μὲ τὸ τελευταῖον τραῖνὸν ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ, καὶ ἀπὸ τότε εἴμεθα στὸ πῶς...

— ὦ ! τὰ καϊμένα, θὰ εἶνε πεθάνοντα τοῦ κρύου καὶ τῆς πείνας ! ἀνέβησεν ἡ ξένη κυρία, καὶ ἐσηκώθη ἐπάνω. — Στάσου, χρυσό μου, νὰ σοῦ τα βγάλω αὐτά...

Καὶ ἤρχισε νὰ τραβᾷ τὰ σαλάνικα καὶ τὸ ἐπανωφόρι τῆς Μαριάννας, ὅσον ταχύτερα ἡμποροῦσε.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ πεθερά μου, Δωροθέα, εἶπεν ὁ πατέρας της, γελῶν.

Ἡ κυρία Λη ἐσήκωσε τὰ μάτια, καὶ ἔκαμε νεῦμα τῆς Δωροθέας.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ μας ἐμποδίσῃ νὰ εἴμεθα φίλες, εἶπε. Δὲν παραγγέλλεις καλλίτερα νὰ φέρον τιποτε νὰ φάγουν αἱ περιπλανώμεναι αὐταί, πρὶν ἀρχίσῃς νὰ τὰς ἐρωτᾷς τὰ καθεύκοντα ;

— ὦ, νὰ εἰφώναξεν ἡ Δωροθέα, εὐχαριστημένη μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ θέματος τῆς ἐμιλίας. — Εἴμασταν τόσο πεινασμένες, καὶ τὰ πόδια μας εἶνε παγωμένα. Ἀς φᾶμε πρῶτα κάτι τι...

— Χοιρομέρι μὲ αὐγά, καὶ ψωμί καὶ καφέ, ἀληθινὸ καφέ τοῦ σπιτιοῦ, καὶ πολὺ-πολὺ ! εἶπεν ἡ Ἐβελίνα.

— ὦ ! ἀνεστέναν ἡ Μαριωρή, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξύ εἶχε βγάλῃ τὸ ἐπανωφόρι της· μὴν ὁμιλῆς γι' αὐτὰ τὰ ὠραία πράγματα. Μοῦ φαίνεται σὰν ὁνειρο...

— Μὰ πῶς συμβαίνει καὶ ἤλθατε στὸ σπίτι ; ἠρώτησεν ὁ κ. Μάρσαλ.

— Ποῦ εἶνε ἡ μαμμὰ ; ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα. Θὰ σᾶς τα ἐξηγήσω, ἀμα ἐλθῇ καὶ ἡ μαμμὰ ἐδῶ.

— Ἡ μαμμὰ εἶνε στὸ κρεβάτι, καὶ ἔχει καὶ ἕνα καινούργιο μωρὸ ! ἐφώναξαν ἐν χορῷ αἱ μικρότεραι.

— Μωρὸ ! ἀνέβησαν ἐκθαμβοὶ αἱ δραπετίδες.

— Καί, ἐφώναξεν ἡ Ἰσαβέλλα, χορεύουσα ἀπὸ τὴν χαρὰν της, ἕνα ἀληθινὸ, ζωντανὸ μωρουδάκι !

— Μὰ τίνος μωρουδάκι, ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα, ἡ ὁποία ἦτο γονατιστὴ καὶ ἔλυνε τὰ ὑποδήματά της.

— Δικό μας μωρὸ ! τίνος ἄλλουνοῦ ; ἐφώναξεν ἡ Ἐλεονώρα, ἐνῶ ἐχοροπηδοῦσε τὸν κουτσό, εἰς τὸ ἕνα τῆς πόδι.

Ἦλθε χθὲς τὸ βράδυ τὸ μωρὸ, καὶ ἔχαρηκα πολὺ, ἂν καὶ μας ἔκανε ἐκπληξιν, διότι εἴχαμεν νὰ ἰδοῦμε τόσο καὶ μωρὸ στὸ σπίτι μας.

— Σ' ὅλες μας ἔκανεν ἐκπληξιν, εἶπεν ἡ Οὐνίφερ, ἡ ὁποία ἔλυνε τὰ ὑποδηματάκια τῆς Ἐβελίνας. Ὁ πατέρας μάλιστα ἦταν κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν, ὅταν ἦλθε νὰ μάς το πῇ.

— Καλὰ ! εἶπεν ἐμφανιστὴς ἡ Δωροθέα, καθὼς ἐκτυποῦσε τὸ πόδι της εἰς τὸ πάτωμα καὶ ἐσηκώετο ὀρθή. — Ἐλπίζω τοῦλάχιστον πῶς δὲν ἔχει καὶ αὐτὴ κόκκινα μαλλιά, καὶ πῶς δὲν θὰ τὴν στείλετε ἐσωτερικὴν σὲ παρθεναγωγεῖον ! — Δὲν εἶν' αὐτὴ, εἶνε αὐτὸς !

ἐφώναξαν αἱ μικρότεραι, ὅλες μαζί.

— Τί ! ;

Καὶ τὰ τέσσαρα μεγαλῆτερα κορίτσια ἐστάθησαν μὲ ἀνοικτὸ στόμα ἀπὸ τὸν θαυμασμόν.

— Εἶνε ἀλήθεια ἀγόρι, πατέρα ; ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα, κάτωχρος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

— Ναί, καλὴ μου κόρη· εἶνε ἀληθινὸ, ζωντανὸ ἀγόρι, ὥστε... ἐλύθησαν τὰ μάγια.

— Εἶνε λοιπὸν ὁ υἱὸς καὶ κληρονόμος σου ;

— Ὅπως το λέεις, Δωροθέα μου, καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ μαλλιά του εἶνε καστανά.

— Ὡστε αὐτὸς θὰ κληρονομήσῃ τὸ κτήμα, καὶ δὲν εἶνε πλέον ἀνάγκη νὰ πάρω ἐγὼ τὸν Τζώρτζη ;

— Ἀκριβῶς... Καὶ νομίζω ὅτι

« Ἐσκυψε καὶ ἐφίλησε τὴν μητρικὴν της. » (Σελ. 201, στήλ. β.)

πρέπει νὰ εὐγνωμονῇς γι' αὐτὸ τὴν μητέρα σου.

— Δὲν τὴν ἐνόμιζα ἱκανὴν νὰ κάμῃ τέτοιο πρᾶγμα ! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα, καὶ ἐκάθησε κάτω.

Καὶ τότε τὴν ἐπῆραν τὰ δάκρυα, ἐνῶ ὁ πατέρας της τὴν ἔβλεπε καὶ ἐγελούσε. Ἡ Δωροθέα γρήγορα συνήλθε, καὶ τότε πλέον ἤρχισαν αἱ ἐρωτήσεις, ἀτελείωτοι... Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε καὶ ἡ μὲς Δάλυ, ὅλη χαρὰ ποῦ ἔβλεπε τὰ κορίτσια, καὶ κατόπιν ἐκοιμήθη τὸ πρόγευμα.

— Τὸ πρῶτο καλὸ φαγί, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ λείπομεν ἀπὸ τὸ σπίτι, — εἶπεν ἡ Μαριάννα, ἀφοῦ ἐπὶ δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἔφαγαν χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν.

— Τώρα αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἐαυτό μου, ὥστε νὰ ἰδῶ τὸ μωρὸ, εἶπεν ἡ Δωροθέα.

— Αὐτὸ θὰ γίνῃ τὸ ἀπόγευμα, ὥστε, ἀπήντησε ὁ κ. Μάρσαλ. Πρέπει πρῶτα νὰ ποῦμε τὰ νέα τοῦ ἐρχομοῦ σας εἰς τὴν μητέρα σας, μὲ τρόπον διὰ νὰ μὴν τρομά-

ξῇ. Ἐν τῷ μεταξύ, ἔχετε συνέλθῃ ἀρκετὰ ὥστε νὰ μοῦ πῆτε διὰ ποῖον λόγον ἡ μὲς Μπάρερ σᾶς ἔστειλε στὸ σπίτι, ἔτσι ἐξαφνικά ; Μήπως ἔπεσε καμμιὰ ἐπιδημία ; ... ἰλαρὰ ἡ βιογραφία ;

— Δὲν μας ἔστειλε αὐτὴ. Ἐμεῖς τὸ ἐσκάσαμε.

— Τὸ ἐσκάσατε ;

Καὶ ὅλοι οἱ παρόντες ἐκύτταξαν ἐκπληκτοὶ τὰς τέσσαρας φυγάδας.

— Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνωμεν περὶ σσότερον ἐκεῖ μέσα, ἀπήντησεν ἀπαθίστατα ἡ Δωροθέα. Ἄν ἐμέναμεν, θὰ κατεστρέφοντο οἱ χορακτῆρές μας... ἀλλὰ ἐπρωτιμοῦσα νὰ σᾶς τα ἐξηγήσω κατόπιν λίγα-λίγα.

— Ἐγὼ πρόκειται νὰ ἐξέλθω τώρα, εἶπεν ἡ κυρία Λη, ἡ ὁποία ἐδοιοῦσε τὴν μὲς Δάλυ νὰ περιποιηθῇ τὰ κορίτσια, καὶ ὑπέθεσεν ὅτι ὁ Δωροθέα ἐδίσταζε νὰ ὁμιλήσῃ ἐνώπιόν της.

— Ἀφοῦ ἀνήκετε καὶ σῆς στὴν οἰκογένειαν τώρα, εἶπεν ἡ Δωροθέα, πρέπει ἴσως νὰ τα μάθετε.

— Εἶνε ἡ γιὰ γιὰ μας, ἐφώναξεν ἡ Ἰσαβέλλα, καὶ ἐμεῖς ἔτσι τὴν φωνάζομε, ὥστε δὲν πρέπει νὰ μας πῆς τώρα ἐσὺ νὰ μὴν τὴν φωνάζομε πιά ἔτσι.

— Ἡ Ἰσαβέλλα γίνεταί σιγὰ σιγὰ ὁ ἀπόλυτος κυρίαρχος τῆς οἰκογενείας, ἐν τῇ ἀπουσίᾳ σου, Δωροθέα μου ! εἶπε γελῶν ὁ πατέρας της.

Τότε ἡ Μαριάννα καὶ ἡ Ἐβελίνα, αἱ ὁποῖαι δὲν ἤθελαν νὰ εἶνε παρούσαι τὴν στιγμὴν ποῦ ἀπεκαλύπτοντο αἱ ἀνοησίαι των καὶ αἱ ἀταξίαι των, ἐπῆγαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης μαζί μὲ τὰς μικρότερας, ἐνῶ ἡ Δωροθέα, βοηθουμένη ἀπὸ τὴν Μαριωρήν, διηγείτο τὰ ἱστορικά της. Ὁ κ. Μάρσαλ διεσκέδαζε κατὰ βάθος μὲ αὐτά, ἐνῶ ἡ μὲς Δάλυ ἔχυνε δάκρυα διὰ τὰ βάσανα ποῦ ὑπέφεραν αἱ ἀγαπημέναι της μαθητρίαι. Ἡ κυρία Λη δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ κάπου-κάπου ἐδυσκολεύετο πολὺ νὰ μὴ γελάσῃ μὲ τὰ πράγματα ποῦ ἔλεγεν ἡ προγονὴ τῆς κόρης της.

— Καλὰ ! εἶπεν ὁ κ. Μάρσαλ· τὴν προσεχῇ φορὰν, ἂς φροντίσῃ κάποιος ἄλλος νὰ σας εὖρῃ σχολεῖον, ἀφοῦ ἡ ἰδική μου ἡ ἐκλογὴ ἀπέτυχε, μ' ὅλον τὸν κόπον ποῦ ἔκαμα. Δὲν νομίζετε καὶ σῆς ἔτσι, κυρία Λη ;

— Ἦτο πραγματικῶς τὸς πολὺς ὁ κόπος σας ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Λή, μειδιῶσα.

— Μ' ἐπέτυχατε εἰς τὸ τρωτὸν μέρος, ἀπήντησεν ὁ κ. Μάρσαλ. Ἐπρεπε τώρα νὰ θυμώσω μετὰ τὰ κορίτσια, ἀλλὰ, ἐπειδὴ πταίω κ' ἐγὼ ἐν μέρει εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἐπειδὴ μοῦ φαίνεται φοβερὰ ἀστεῖον τὸ πρᾶγμα, αἰσθάνομαι ὅτι τὰ συγχωρῶ, διότι, ὀφείλω νὰ το ὁμολογήσω—προσέθεσε θέτων τὸν βραχίονά του ὁλόγυρα εἰς τὴν μέσσην τῆς Δωροθέας—ἐχάρηκα πολὺ ποῦ ἔχω τὰ κορίτσια μου πάλιν στὸ σπῆτι.

— Λοιπὸν, μὴ μας μαλῶσατε, πατέρα, εἶπεν ἡ Δωροθέα, ἐνῶ τὸν ἐφιλοῦσε μετὰ ὅλως ἄκαιρον ἐκρηξὶν στοργῆς. — Ἐννοεῖται, δὲν ἔπρεπε κ' ἐμεῖς νὰ φύγωμεν, ἀλλὰ εἶδα ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνωμεν περισσότερον, καὶ ξεύρετε, ἂν σας ἐγράφαμεν, τίποτε δὲν ὠφελοῦσε, καὶ ἡ μὲς Μπάρκερ μ' ἔκαμε νὰ ὑποθέσω ὅτι ἡ μαμά δὲν μας ἤθελε.

— Ὑποθέτω ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἦτο καλὸς, παρετήρησεν ἡ κυρία Λή.

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα, ὁ σκοπὸς τῆς ἦτο καλὸς, ἀλλὰ τὰ μέσα τῆς ἦσαν ἀσχημα.

— Δὲν θὰ τῆς στείλετε κανένα τηλεγράφημα ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Λή.

— Ὁ κ. Μάρσαλ εἶπεν ὅτι ἐσκόπευε νὰ το στείλῃ ἄμέσως, ἀλλὰ τὸ ἐλησμόνησεν ἐντελῶς, ἕως ὅτου ἔλαβεν ἕνα, ἔξω φρενῶν, ἀπὸ τὴν μὲς Μπάρκερ.

Τὸ ἀπόγευμα αἱ ἐπτὰ ἀδελφαὶ ἐπῆγαν νὰ ἰδοῦν τὴν κυρίαν Μάρσαλ καὶ τὸ μωρὸ, καὶ ἡ χαρά των δὲν εἶχε ὅρια. Ἐθαύμαζαν ὑπερβολικὰ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ μωροῦ, διότι, ὅπως εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα, « Ἐπέρασε τόσος καιρὸς, ἀπὸ τότε που ἐγεννηθῆκαμεν, ὥστε δὲν θυμύμεθα πιά πῶς ἐφαινόμαστε τότε. »

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τῆς καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς, διότι εἶχε πάλιν τὰ τέσσαρα μεγάλα κορίτσια εἰς τὸ σπῆτι. Δὲν τα ἄφισαν ὅμως νὰ μείνουν πολλὴν ὥραν εἰς τὸ δωμάτιον, ἀλλὰ γρήγορα ἐμβῆκαν εἰς τὴν γραμμὴν καὶ ἐξῆλθον μετὰ γέλια καὶ χαρὰς. Ἡ Δωροθέα ἐπεῖτα ἐπέστρεψε πάλιν μόνη τῆς, καὶ πολλὴν ὥραν ἐστάθη κ' ἐκύτταζε τὸ μωρὸ ποῦ ἐκοιμᾶτο.

— Ποτέ δὲν θὰ λησμονήσω ὅτι ἐσεῖς μ' ἐσώσατε, ἐσεῖς μ' ἐκάματε νὰ γυρίσω κεφάλι, καὶ δι' αὐτὸ θὰ σας λέγω μητέρα μου εἰς τὸ ἐξῆς καὶ πάντοτε, — εἶπε. — Καὶ θὰ κάμω ὅ,τι δύναμαι διὰ νὰ σας βοηθῶ πραγματικῶς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν μικρῶν καὶ νὰ μὴν ἐπιμένω πάντοτε ὅτι ἔχω δίκαιον. . . ἐκτίς, φυσικά, ὅταν πραγματικῶς ἔχω !

Καὶ τότε ἐσκυψε καὶ ἐφίλησε τὴν μητρειάν τῆς, καὶ ἔφυγε τρέχουσα ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δοξ Σ. Ε. Μπουκάμ]

ΤΕΛΟΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια.)

Οἱ πιάγε, οἱ ἱερεῖς δηλαδὴ τῶν Ἰνδῶν, ἐστρέψαν τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀρνίου πρὸς τὴν ἀνατολήν, κατόπιν δὲ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς, ὠπλισμένος μετὰ μαχαίρῃ κοπτερόν καὶ πολὺ μυτερόν, τοῦ ἤνοιξε τὴν ἀριστερὰν πλευράν, καὶ τότε τοῦ ἀπέσπασε, μετὰ ταχύτητα καὶ ἐπιδειξιότητα, πρῶτα τὰ ἔντερα καὶ ἐπεῖτα τοὺς πνεύμονας καὶ τὴν καρδίαν.

Αὐτὰ ὅλα ἐγίνοντο συμφώνως πρὸς τὸ τυπικὸν τῆς παλαιᾶς ἐορτῆς τοῦ Ραῦροῦ, τὴν ὁποίαν οἱ Ἰνκας ἐώρταζαν ἄλλοτε μετὰ πομπᾶς μεγαλοπρεπεστάτας, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡλίου, καὶ τὴν ὁποίαν οἱ κάτοικοι τῆς Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ εἶχαν διατηρήσῃ διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

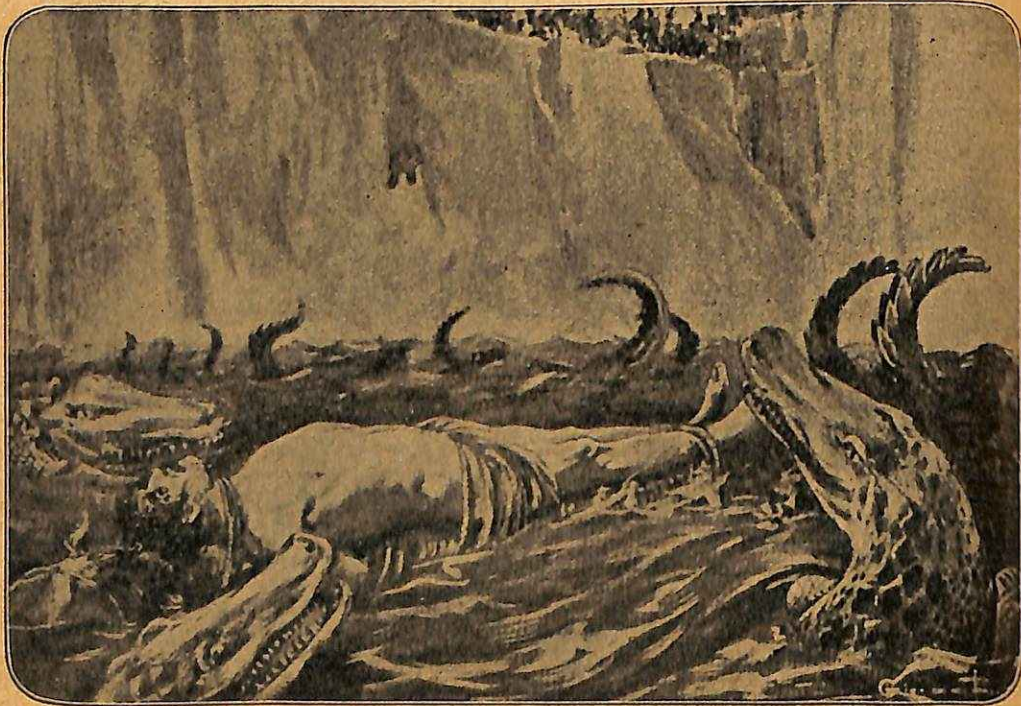
Πάντοτε κατὰ τὰς ἐορτάς, μετὰ τὸ προσκύνημα τοῦ ὁμοιώματος τοῦ Ἡλίου

Ἄν, μετὰ τὴν σφαγίαν τοῦ θύματος, οἱ πνεύμονες ἐπαλλοῦν ἀκόμῃ, ἂν οἱ βρόγχοι των ἐφυσκῶνεν καλὰ μετὰ τὸν ἄερα, ποῦ ἐφυσούσαν οἱ ἱερεῖς μέσα των, ἢ ἀπάντησις ἦτο καταφατική. Ἄν ὄχι, ἐθυσίαζαν ἀκόμῃ ἕνα κριὸν καὶ μίαν ἀμνάδα ἃν δὲ καὶ αὐτὰ ἐφκνέροναν τὰ ἴδια δυσόλωνα σημεῖα, οἱ Περουδιανοὶ ἐσχημάτιζαν τὴν βεβαιότητα ὅτι τὸ μέγα ἄστρον τῆς ἡμέρας ἦτο δυσηρεστημένον ἐναντίον των καὶ ἐσκόπευε νὰ τοὺς τιμωρήσῃ.

Κατόπιν ἔκαιαν τὴν καρδίαν τῶν θυμάτων, ἤναπταν πῦρ μεταχειριζόμενοι ἐν κοίλον δοχεῖον ἀπὸ στιλπνότετον μέταλλον, ἐντὸς τοῦ οὗοιου αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου συγκεντρούμεναι, ὅπως εἰς τοὺς κρυσταλλίνοὺς φακούς, ἀνέφλεξαν εὐκόλα ὀλίγον βαμβάκι, καλὰ στεγνωμένον, καὶ εἰς τὴν πυρὰν αὐτὴν ἐψηναν ὅλα τὰ σφάγια. Τὰ κρέατα ἐπεῖτα ἐμοιράζοντο εἰς ὅλους τοὺς παρόντας.

Ἡ ἐορτὴ ἐτελείονε μετὰ τὴν διανομὴν μικρῶν τεμαχίων ἄρτου, τὸν ὁποῖον ἐλεῖσαν καουκοῦ, καὶ τὸν ὁποῖον ἐζύμωσαν αἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡλίου. Καὶ τότε πλέον ἐπιναν καὶ διεσκέδαζαν, ἕως ὅτου ἐμεθοῦσαν . . .

Τὴν φορὰν αὐτὴν, τὰ σπλάγγνα τοῦ μαύρου ἀρνίου ἐξῆλθον ἄθικτα, οἱ πνεύ-

« Οἱ καϊμάνοι ὤρμησαν ν' ἀρπάσουν τὴν λεῖαν. » (Σελ. 203, στήλ. α'.)

καὶ τὴν προσφορὰν τῶν δώρων καὶ τῶν ἀναθημάτων, οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ ἐθυσίαζαν πολυάριθμα ἀρνία καὶ ἐξήταζαν μετὰ πολλὴν προσοχὴν τὰ σπλάγγνα των, διὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ὁ Ἡλῖος, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευαν ὡς θεὸν ζωοδότην, ἦτο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰς ἐνδείξεις ἐκείνας τῆς λατρείας των.

μονες ἐπαλλοῦν ἀκόμῃ, καὶ ἡ καρδία του δὲν εἶχε καμμίαν βλάβην· ὁ οἰωνὸς ἦτο ἄριστος, καὶ ὁ λαὸς τῶν Ἡπειρομερίων ἐχαίρειται τὸ εὐχάριστον ἐκεῖνο ἄγγελμα μετὰ κραυγὰς ἀγαλλιᾶσεως.

Τότε ὁ Γιόπης, βλέπων πρὸς τοὺς λευκοὺς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν μαζεμένοι πλησίον τοῦ Μάνκου, ἐφώνησε :

— Ὁ Ἡλῖος σᾶς προστατεύει, ὦ ξένοι ! δὲν θὰ ἀποθάνετε !

Ἦναψαν τότε οἱ ἱερεῖς τὸ ἱερὸν πῦρ, καί, ἀφοῦ ἐμοιράσθη τὸ καουκοῦ, ὁ Γιόπης διέταξε νὰ κενωθῇ ὁ ναὸς, καὶ πλησιάσῃ πρὸς τὸν Δὸν Ραφαὴλ καὶ τοὺς συντρόφους του, εἶπε :

— Ἐν μονόξυλον σᾶς περιμένει εἰς τὴν σαβάναν· φύγετε, ἀναχωρήσατε, εἰσθε ἐλεύθεροι.

— Εὐχαριστοῦμεν, — εἶπαν οἱ τρεῖς Ἰσπανοί.

— Πρὶν ἐξέλθετε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ναὸν, — ἐξηκολούθησεν ὁ Γιόπης, μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, — θὰ μοῦ ὀρκισθῆτε εἰς τὸν Θεὸν σας ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψετε ποτὲ πλέον εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους, ὅτε θὰ δεῖξετε ποτὲ εἰς κανένα λευκὸν τὸν δρόμον, ὅστις ὁδηγεῖ πρὸς τὴν πόλιν τῶν τελευταίων τέκνων τοῦ Ἡλίου.

— Θὰ το ὀρκισθῶ, ἀλλὰ μετὰ μίαν συμφωνίαν, — εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαὴλ.

— Λέγε.

— Ἀφίει με, ἔστω ἀπὸ μακράν, νὰ ἰδῶ διὰ μίαν μὲνην στιγμὴν τὴν Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ. Ἡμεῖς δὲν ἤλθαμεν ἐδῶ διὰ νὰ τὴν γυμνώσωμεν ἀπὸ τὰ πλούτη της, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ τὴν ἴδωμεν καὶ νὰ βεβαιωθῶμεν ὅτι ὑπάρχει.

— Ὅρκιζεσαι ὅτι δὲν θὰ μαρτυρήσῃς εἰς κανένα ἄλλον λευκὸν τὸν τόπον, ὅπου θὰ τὴν ἰδῇς ;

— Ὅρκιζομαι, Γιόπης.

— Καὶ ἡμεῖς τὸ ὀρκιζόμεθα, — εἶπον ὁ Ἀλόνσος καὶ ὁ ἱατρός.

— Καλὰ, ἀκολουθήσατέ με εἰς τὸ βουνό !

Ἐβγάλε τὸν μανδύαν του, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ναόν. Ὁ Μάνκος καὶ οἱ τρεῖς Ἰσπανοὶ τὸν ἠκολούθησαν.

Ἡ εὐρεῖα πλατεῖα, ἡ ὁποία ἦτο ἀνοιγμένη εἰς τὸ μέσον τοῦ δάσους καὶ ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου ἀκμήν ἐβριθεῖν ἀπὸ κόσμον πολλόν, τώρα ἦτο ἔρημος. Οἱ Ἰνδοὶ εἶχαν ἀρά γε ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Μανόαν, ἢ μήπως εὐρίσκοντο ἄλλοῦ συνηθροισμένοι ;

Ὁ Γιόπης προηγεῖτο μετὰ βῆμα ταχύ, ἀναβαίνων τοὺς πρώτους ἀνθρώπους τοῦ βουνοῦ, τὸ ὁποῖον ὕψος τὴν κορυφὴν του εἰς ὕψος ἕξ ἢ ἐπτὰ χιλιάδων ποδῶν. Ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἐπαισίαζαν ὀλίγον διὰ νὰ μὴ μένουν ὀπίσω, διότι ἡ ἀνάβασις ἦτο πολὺ ἀπότομος καὶ διεκόπτετο ἀπὸ χαμνίλαδα πυλῆα καὶ ἀπὸ χαιμάρες, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοτο ὅτι ἐκύνοντο ὅλοι εἰς ἕνα τόπον κείμενον πρὸς τὰ ἀνατολικά, ὀπίσω ἀπὸ βράχους κρημνοῦς.

Κατὰ τὰς δέκα τὸ πρωῒ, ἐνῶ ἐπῆγαν νὰ προχωρήσουν εἰς τὸ χεῖλος ἐνὸς ἀποκρήμνου βράχου, ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν των ὁξείαν καὶ σπαρακτικὰν κραυγὴν.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχονται αὐτὲς αἱ φωνές ; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαὴλ, κ' ἐστάθη, κυριευθεὶς ἀπὸ ἀόριστον ἀνησυχίαν.

— Ἐρχονται ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου, — ἀπήντησεν ὁ Γιόπης μετὰ βραχνὴν φωνήν. — Τιμωρεῖται ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπρόδωκε τὸ προαιώνιον μυστικὸν τῆς Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ.

— Ὁ Γιαρουργῆς ;

— Ναί.

— Ὅσος του χάριν, Γιόπης.

— Ποτέ ! . . .

— Θὰ τον πάρω μαζί μου καὶ ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ.

— Ὁχι.

— Εἴσαι ἄκαμπτος λοιπὸν ;

— Οἱ προδόται τιμωροῦνται μετὰ θάνατον !

Τότε ὁ βασιλεὺς τῆς Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ ἐπροχώρησεν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, καὶ ἐφώνησε :

— Τέκνα τοῦ Ἡλίου, εἴνε ἡ ὦρα τῆς ἐκδικήσεως ! . . .

Ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ οἱ σύντροφοί του ὤρμησαν ἐμπρός, ὡχοί ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

Ὑπὸ τοὺς πόδας των, εἰς βάθος τετρακοσίων μέτρων, ἐξετείνετο ἐν ἔλως, τοῦ οὗοιου τὰ μαῦρα νερὰ ἦσαν γεμάτα ἀπὸ γιγαντώδεις καϊμάνους. Ὁλόγυρα αἱ ὄχθαι του ἦσαν πλημμυρὶσμέναι ἀπὸ Ἰνδοὺς.

Ὁ Δὸν Ραφαὴλ, ὁ Ἀλόνσος καὶ ὁ ἱατρός, εἶδαν ἕνα μαῦρον ὄγκον νὰ κρημνίζεται ἀπὸ τὸ ὕψος ἐνὸς ἀποτόμου βράχου καὶ νὰ καταπέσῃ εἰς τὰ νερὰ τοῦ ἔλους μετὰ ἐν ὑπόκωπον πλατῆγισμα.

Μετ' ὀλίγον, εἶδαν ν' ἀναδύσῃ ἀπὸ τὰ νερὰ ἕνας χονδρὸς κορμὸς δένδρου, καί, δεμένον στερεὰ ἐπάνω εἰς αὐτόν, εἶδαν τὸν προδότην Γιαρουργὴν.

Οἱ καϊμάνοι ὤρμησαν ν' ἀρπάσουν τὴν λεῖαν. Ἐπιάσθησαν δι' ὀλίγας στιγμὰς ἐπάνω εἰς τὸν Γιαρουργὴν, ἠκούσθησαν δύο ἢ τρεῖς σπαρακτικὰν κραυγαί, καὶ κατόπιν μόνος ὁ κορμὸς ἐφάνη ἐπιπλέων εἰς τὸ ἔλος, χωρὶς τὸ φορτίον του.

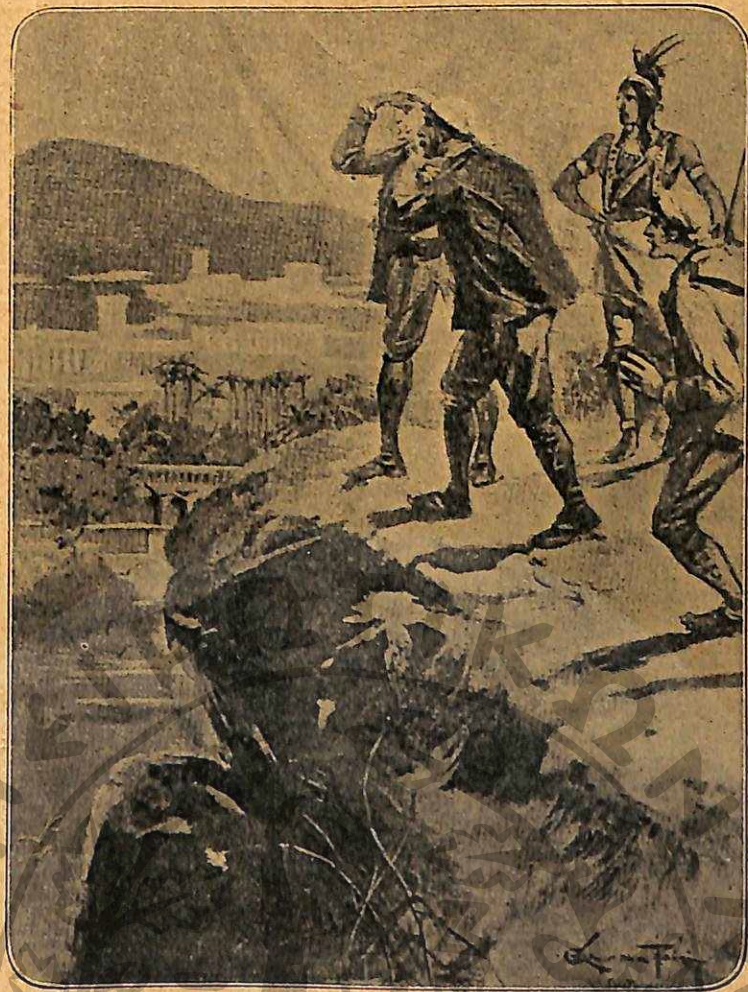
— Δικαίᾳ ἡ ποινὴ του ! εἶπεν ὁ Γιόπης. — Ἐλᾶτε τώρα ! . . .

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μετὰ μεγαλητέραν ὀρμὴν, ἀναβαίνων εἰς τὰ ὕψη τοῦ βουνοῦ. Οἱ τρεῖς λευκοὶ, τρομαγμένοι ἀκόμῃ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν δρᾶμα, τὸ ὁποῖον ἐξετυλίχθη ὑπὸ τὰ βλέμματά των, τὸν εἶχαν ἀκολουθήσῃ, ὡς ἐὰν ἐσπεύδαν νὰ φύγουν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ.

Ὁ Γιόπης ἐστάθη καὶ ἐσήκωσε τὸ χεῖρ του πρὸς τὴν ἀνατολήν, λέγων :

— Κυττάξετε ! ἐκεῖ εἴνε ἡ Μανόα, ἐ-

« Ἐκεῖ ἐφαίνετο μία μεγάλη πόλις. » (Σελ. 205, στήλ. γ'.)

καὶ εἴνε ἡ Πόλις τοῦ Χρυσοῦ ! . . . Οἱ τρεῖς λευκοὶ ὤρμησαν ἐμπρός : ἐκεῖ, εἰς τὸ μέσον μιᾶς κοιλάδος, ἡ ὁποία ἦτο περικυκλωμένη ἀπὸ ὑψηλοτάτους καὶ ἀποκρήμνους βράχους, ἐφαίνετο μία μεγάλη πόλις. Αἱ στέγαι τῆς ἦσαν χρυσαῖ, οἱ στύλοι τῶν οἰκοδομῶν τῆς περιχυροῖ, καὶ ἡστραπτὰν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἡλίου.

Κραυγὴ θαυμασμοῦ καὶ καταπληξέως ἐξέσπασεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν φίλων μας. Ἐκινήθησαν διὰ νὰ προχωρήσουν πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως, ἀλλὰ ὁ Γιόπης μετὰ μίαν αὐστηρὰν χειρονομίαν τοὺς ἐστά-

μάτησε, και δεικνύων πρὸς αὐτοὺς τὴν ἐλπίδα σαθάναν, τῆς ὁποίας τὰ ὕδατα ἐβρεχαν τοὺς πρίποδας τοῦ βουνοῦ, εἶπε μὲ φωνὴν ἀπειλητικὴν :

— Καὶ τώρα, φύγετε καὶ μὴν ἐπιστρέψετε ποτὲ πλέον ! . . .

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μετὰ πέντε ὥρας, ὁ Δὸν Ραφζήλ, ὁ Ἀλόνσος καὶ ὁ ἱατρός, ἔφθαν ἐπὶ τὰς ὄχθας τῆς ἐλπίδος σαθάνας καὶ ἐπεδιδάξαντο εἰς ἐν μονόξυλον, τὸ ὁποῖον ὁ Γρίπης εἶχε βάλλῃ νὰ ἐτοιμάσουν δι' αὐτοὺς.

Ὁ βασιλεὺς τῶν τελευταίων τέκνων τοῦ Ἠλίου, ἂν καὶ δὲν ἐπέστρεψεν εἰς ἐκείνους τοὺς λευκοὺς νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν περίφημον πόλιν, τὴν ὁποίαν εἶχαν κτίσῃ οἱ Ἰνκας, ἠθέλησεν ὅμως νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς ἐν δαίματι τοῦ πλούτου τῆς φυλῆς του. Δι' αὐτὸ εἶχε διατάξῃ νὰ φορηθῶντο εἰς τὸ μονόξυλον ὅχι μόνον ἀρρονώτατα πρόβατα, ἀλλὰ καὶ πλουσιώτατα δώρα: πούλα ἀπὸ συμπαγῆς χρυσόν, ψάρια καὶ μικρὰ ζῶα ἀπὸ τὸ ἴδιον πολυτίμον μεταλλόν. τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀξίαν τούλάχιστον ἑκατὸν χιλιάδων ταλλήρων.

Οἱ ταξειδιῶται μας, διπλᾶ εὐχαριστημένοι, διότι ἔσωσαν τὴν ζωὴν των καὶ διότι ἐπέστρεψαν πλούσιον, ἐτήρησαν τὴν ὑπόσχεσίν των. Ἀπεχαιρέτησαν τοὺς τόπους ἐκείνους, ὅπου ἐδασίλευσαν οἱ ἀπόγονοι τῶν Ἰνκας, καὶ κατέπλευσαν τὰ ρεῖθρα τοῦ Ὀρενόνου.

Μετὰ ἓνα μῆνα ἀπεδιδάξαντο ὑγιεῖς καὶ σῶοι εἰς τὸ κτήμα, ὅπου τοὺς ὑπεδέχθη ὁ πιστὸς Χάρας.

Δὲν παρέβησαν τὸν ὅρκον των, καὶ ποτὲ πλέον δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν ἄνω Ὀρενόν. Εἰς κανένα ἄλλον δὲν ἐφάνερωσαν, ἐπὶ πολλὰ ἔτη, τὸν τόπον ὅπου εἶχαν ἰδῆ ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ βουνοῦ, ἐκείνην τὴν περίφημον Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ, τὴν ὁποίαν πρὸ τριῶν αἰώνων εἶχεν ἐπισκεφθῇ ὁ Ἰωάννης Μαρτί-νεθ, καὶ τὴν ὁποίαν κατόπιν, μὲ τόσην ἐπιμονήν, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἀνέζητησεν ὁ Κεσάδας, ὁ Μπαρρέο, ὁ Δομίγγος Βέρας, ὁ ἱππότης Ρόουλη, ὁ Βέυμις, καὶ ἀκόμη τόσοι ἄλλοι τολμηροὶ ἐξερευνηταὶ τῶν νεωτέρων χρόνων.

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Αἰμ. Σαλζάρη.]

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῶν Ἱερῶν, ὁ καθηγητὴς συλλαμβάνει ἕνα μαθητὴν ἐν ψιθυρίῃ εἰς τὸν ἐξεταζόμενον ἀπαντήσας.

— Γιατί, κύριε; ἐρωτᾷ, συλλαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τὸ ἀντί.

— Μὰ πῶς! ἀναφωνεῖ ὁ ὑποβόλεις ἀφ' οὗτοι ὅτιος χθὲς μᾶς εἶπατε ὅτι πρέπει νὰ βοηθῶμεν ἀλλήλους ! . . .

* Ἐντέλλῃ ἐπὶ τοῦ Ἀρμυίου τοῦ Ὁμοῦ.

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, οἱ ὁποῖοι κάμνουν συλλογὰς γραμματοσῆμων ἢ ταχυδρομικῶν δελταρίων, καὶ κάμνουν λαμπρά. Διότι τί ὠραιότερον παρὰ ν' ἀνοίγῃς τὸ λεύκωμά σου καὶ νὰ φυλλομετρήσῃς, μὲ νέαν πάντοτε ἀπόλαυσιν καὶ χαρὰν, τὰ εἰκονογραφημένα δελτάρια, τὰ ὁποῖα ἐνίοτε σοῦ ἐνθυμίζουν τὰ τερπνὰ ταξιδιά σου ! Τὰ γραμματόσημα πάλιν, ὅταν παληώσουν, ἔχουν μεγάλην ἀξίαν, καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι μερικά συλλογαὶ ἐπωλήθησαν ἀντὶ χιλιάδων καὶ μυριάδων δραχμῶν. Ἐπάρχουν ὅμως καὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι συλλέγουν πρᾶγματτα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν καμμίαν σημασίαν, καὶ δεικνύουν μόνον ὅτι ὁ συλλέκτης των ἔχει ὑπομονὴν ἀγγέλου ἢ ὄνου—ὅπως θέλετε. Κάποιος π. χ. ἔχει συλλογὴν κομβίων! Διατείνεται ὅτι μερικά ἀπὸ αὐτὰ εἶνε τοῦ προπαραελθόντος αἰῶνος, ἄλλα δὲ εἶνε ἀπὸ στολὰς στρατιωτῶν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ὅτι ὅλα ἔχουν τὴν ἱστορικὴν των σημασίαν, (ἀλλὰ ἕνας φίλος του ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ συλλογὴ τῶν εἶνε ἐλλιπής, ἀφοῦ δὲν περιεῖχε οὔτε ἐν ἀπὸ τὰ περίφημα. . . κομπία τῆς Ἀλέξανδρας). Ἄλλοι συλλέγουν παλαιὰ ὑποδήματα, μπαστούνια, ὀμπρέλλες, δακτυλῆθρες, βελονοθήκες, ψαλίδια, ψαλιδόκερα καὶ εἰσιτήρια τοῦ τροχιοδρόμου. Ὅλα αὐτὰ ὅμως, χωρὶς νὰ ἔχουν καμμίαν χρησιμότητα, δὲν εἶνε οὔτε εὐμορφά, ἐπομένως σπαταλοῦν ἄδικα τὸν πολυτίμον καιρὸν των ὅσοι καταγίνονται μὲ αὐτὰ.

Εἰς τὸ Τόκιο τῆς Ἰαπωνίας, ὁ κώδων μιᾶς ἐκκλησίας χριστιανικῆς, ἔχει ὠραίαν φωνὴν καὶ εἶνε καμωμένος ἀπὸ μεταλλόν, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ ὀρείχαλκος. Ὁ κώδων αὐτὸς φέρει ἐπιγραφὴν εἰς τέσσαρας γλώσσας, ἀγγλικήν, γαλλικὴν, γερμανικὴν καὶ ἰαπωνικὴν, ἡ ὁποία λέγει: «Ὁ παρὼν κώδων, γυρθεὶς ἐν Τόκιο τῇ 40 Δεκεμβρίου 1892 ὑπὸ τοῦ Τσουδά Σέν, εἶνε κατεσκευασμένος ἀπὸ τὰς πίπας πλέον ἢ χιλίων ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἄλλοτε δούλοι καὶ τώρα εἶνε ἐλευθεροί». Δουλοὶ τοῦ καπνῶ, ἐννοεῖται! διότι κατὰ τὸ 1892, μία γυνὴ ἱεραπόστολος ἔπεισε μὲ τὸ κήρυγμά της χιλίους καὶ πλέον ἄνδρας νὰ κόψουν τὸν καπνόν, καὶ ἐπειδὴ αἱ πίπες των ἦσαν πλέον ἀχρηστοί, τῆς ἔδωσαν εἰς ἕνα γύτην, καὶ ἀπὸ τὸ μεταλλόν των ἔγινεν ὁ κώδων.

Ἐντὸς τοῦ τρέχοντος εἰκοστοῦ αἰῶνος ἔγιναν ἀπὸ τὸ 1901 καὶ θὰ γίνων εἰς τὸ ἔτος 2000, τὸ ὅλον 380 ἐκλείψεις ἡλίου καὶ σελήνης. ἐκ τῶν ὁποίων ἐπτά θὰ γίνων κατὰ τὸ ἔτος 1935. Ἡλιακὰ ἐκλείψεις ὁρατὰ θὰ γίνων ὀκτώ κατὰ τὰ ἔτη: 1918, 1923, 1925, 1945, 1954, 1979, 1933 καὶ 1994.

Ἡ βελτίσιμος τῆς Ἀγγλίας Ἀλεξάνδρα ἔχει μίαν δακτυλῆθραν χρυσήν μὲ σχέδια ἀπὸ κυανοῦν σμᾶλτον καὶ στολισμένην μὲ πολυτίμους λίθους, ἡ ὁποία εἶνε οἰκογενειακὸν κόσμημα τοῦ οἴκου τῆς Δανίας.

ΔΗΜΟΥΗΦΙΣΜΑ

ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1905

Ἀσχημον ὄνομα εἰμυρεῖ νὰ ἔχη κανεὶς χωρὶς νὰ εὐθύνεται, διότι τοῦ τὸ δίδουν ἄλλοι. Ἀσχημον ψευδώνυμον ὅμως δὲν εἰμυρεῖ νὰ ἔχη χωρὶς ἐντροπήν, διότι τὸ πέρνει μόνος του! Τὸ Δημούηφισμα τῶν Ψευδωνύμων, ἡ διὰ ψηφοφορίας δηλαδὴ ἐπιβράβευσις τῶν ὠραιότερων ψευδωνύμων, τὴν ὁποίαν εἰσήγαγε πρότινος ἡ Διάπλασις, δὲν εἶχεν ἄλλον σκοπόν, παρὰ νὰ φιλοτιμήσῃ τοὺς συνδρομητὰς τῆς ὥστε νὰ ἐκλέγουν δι' ἑαυτοὺς ὠραία καὶ καλὰ σήματα ψευδώνυμα.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Ἐπρεπε καὶ νὰ γηριζοῦν τὰ ὠραία καὶ καλίσθημα ψευδώνυμα. Ὅχι δηλαδὴ ἀπὸ συμπάθειαν ἢ κατὰ παράκλησιν ἢ ἀπὸ ἰδιοτροπίαν νὰ ψηφίζον, τὰ τυχόντα ψευδώνυμα, ἀλλὰ κατὰ συνειδήσιν μόνον τὰ καλλίτερα. Πρὸς τὸν διπλόν αὐτὸν σκοπόν, τὸ Δημούηφισμα ἀπὸ τοῦδε τροποποιεῖται. Καὶ γίνεται ὡς αὐτὸς διπλοῦς Διαγωνισμός, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ βραβεύωνται ἀρ' ἑνὸς μὲν οἱ ἐκλεκτότεροι δι' ἑαυτοὺς τὰ ὠραιότερα ψευδώνυμα, ἀρ' ἑτέρου δὲ οἱ ἐκλεκτοί, οἱ ἔχοντες τὴν καλαιοθησίαν νὰ τὰ διακρίνουν μετὰ τῶν πολλῶν καὶ νὰ τὰ ψηφίζον.

Καὶ ἰδοὺ πῶς :

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

1.— Καλοῦνται ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομητρίαι τῆς Διαπλάσεως, εἴτε ἔχουν εἶτε δὲν ἔχουν ψευδώνυμον, καὶ ἀπὸ τὰ ἀδελφὰ των μόνον ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον, νὰ ἐκλέξουν ΔΙΚΑ ψευδώνυμα ἐκ τῶν τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1905, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν γνώμην των εἶνε τὰ ὠραιότερα, καὶ νὰ τὰ γράψουν κατὰ σειράν προτιμήσεως.

2.— Ἐκλέξιμα ψευδώνυμα διὰ τὸ Δημούηφισμα τοῦ 1905, εἶνε μόνον ὅσα νέα ψευδώνυμα ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. (ἢ τοὶ εἰς τὴν στήλην τῶν Ἐγκρίσεων καὶ Ἀλλαγῶν ψευδωνύμων) ἀπὸ τοῦ 1ου φύλλου τοῦ τρέχοντος ἔτους—4 Δεκεμβρίου 1904—καὶ ὅλα ὅσα θὰ φανῶν ἀκόμη εἰς τὴν ἴδιαν στήλην μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους μας, ἢ τοῦ μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1905. Ἀπὸ αὐτὰ ἕκαστος θὰ ἐκλέξῃ δέκα. Τὰ παλαιότερα, εἴτε ἐν ἐνεργείᾳ ἀκόμη, εἴτε κατηρηγμένα, ἀποκλείονται.

3.— Συμμόνως μὲ τὰν ἄνω, Ψηφοδέλιον δὲν εἰμυρεῖ νὰ στείλῃ κανεὶς παρὰ μόνον μετὰ τὴν ἔκδοσιν καὶ τοῦ τελευταίου φυλλαδίου τοῦ 1905. Ἀλλ' ὁ Διαγωνισμὸς προκηρύσσεται ἀπὸ τοῦδε: α') διὰ νὰ προσέχουν εἰς τὰ ὠραία ψευδώνυμα οἱ ἐκλογεῖς καὶ νὰ τὰ σημειῖον ἀπὸ τώρα εἰς σχεδίον ψηφοδελτίου, τὸ ὁποῖον βέλβαι καὶ τροποποιεῖν, ἐφ' ὅσον θὰ ἐμφανίζονται ψευδώνυμα ὠραιότερα: β') διὰ νὰ ἔχουν ὁψέ τὸν διαγωνισμὸν οἱ νέοι συνδρομηταί, καὶ ἐκ τῶν παλαιῶν ὅσοι σκοπεῖουν νὰλλάξουν, ὥστε νὰ ἐκλέξουν δι' ἑαυτοὺς ὅσα τὸ δυνατόν ὠραιότερον ψευδώνυμον, μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ βραβεῖου.

4.— Τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Ψηφοδελτίου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου θὰ γράψετε τὰ 10 ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας σας, θὰ σᾶς δοθῇ μὲ τὸ τελευταῖον φυλλαδίον τοῦ Νοεμβρίου.

5.— Δέκα ψευδώνυμα, ἐκ τῶν ἐκλεξιμῶν, τὰ μέλλοντα νὰ συγκεντρώσουν τὰς περισσοτέρας ψήφους, θὰ βραβεύωνται ἢ τοὶ ἐν μὲ Ἀ' Βραβεῖον, ὅσα μὲ Β' Βραβεῖον, τρία μὲ Γ' Βραβεῖον καὶ τὰ λοιπὰ τέσσαρα μὲ Ἐπαινον, κατὰ σειράν πλειοψηφίας. (Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων ψευδωνύμων, τὸ Βραβεῖον θὰ πνευμένη διὰ κλήρου.)

6.— Οὕτω, γενομένης τῆς διαλογῆς τῶν ψηφῶν, εἰς τὸ Γραφεῖον μας ἀποπεμπέσθῃ δι' Ψηφοδέλιον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν Πρότυπον Ψηφοδέλιον τῆς Διαπλάσεως. (Διότι θαναγράφῃ τὰ δέκα ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα, διὰ τῆς ψήφου

τῶν φίλων τῆς, θὰ παραδεχθῇ καὶ θὰ βραβεύσῃ ὡς ὠραιότερα ἢ Διάπλασις.) Λοιπόν, δέκα θὰ ψηφιδέλεια ἐκλογέων, ἢ τοὶ τὰ συμφωνοῦντα περισσώτερον μὲ τὸ Πρότυπον Ψηφοδέλιον τῆς Διαπλάσεως, θὰ βραβεύωνται κατὰ σειράν. ἢ τοὶ μὲ Ἀ' Βραβεῖον ἐκεῖνο ποῦ θὰ συμφωνῇ περισσώτερον ὅλων, μὲ Β' Βραβεῖον τὰ δύο ἐπόμενα, μὲ Γ' Βραβεῖον τὰ τρία ἐπόμενα, καὶ μὲ Ἐπαινον τὰ λοιπὰ τέσσαρα. (Ἐν ἡ περιπτώσει δύο ἢ περισσώτερα ψηφοδελτίων, ἐκ τῶν ὁῶν Βραβεῖον, εἶνε ἐντελὲς ὅμοια μεταξὺ των, τὸ Βραβεῖον θὰ πνευμένη διὰ κλήρου.)

7.— Οἱ κάτοχοι τῶν βραβευμένων ψευδωνύμων, ὡς καὶ οἱ ἀποστελλαντες τὰ βραβευμένα ψηφοδέλτια, θὰ λάβουν ὡς βραβεῖα τὰ ὠρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς (ἴδε Ὁδηγόν, Κεφ. Ε'). ἐννοεῖται δὲ ὅτι τῶν λαβόντων τὰ Ἀ' Βραβεῖα θὰ δημοσιονῇ καὶ ἡ εἰκὼν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ. — Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΝΚΟΥΜΠΜΠΗ.

Εἰς τὸ πηγουμένον φύλλον σᾶς εἶπα περὶ τῶν «Τριῶν Μικρῶν Ἀκολουθῶν τοῦ Ἀρσανίαν» Σήμερον θὰ σᾶς εἰπῶ καὶ περὶ τῶν δύο ἄλλων μυθιστορημάτων.

Τὸ «Τροχόσπιτο» ἀνήκει βέβαια εἰς τὴν τάξιν τῶν οἰκονομικῶν μυθιστορημάτων, ἀλλ' εἶνε συγχρόνως καὶ μυθιστορηματικῶν περιπετειῶν. Εἰμυρεῖ νὰ εἰπῶ ὅτι συνενώνει καὶ τὰ δύο εἴδη — ἐπομένως ἱκανοποιεῖ καὶ τὰ δύο γούστα, — εἰς τὴν ἐντέλειαν. Γνωρίζεται κανεὶς μὲ ἀνθρώπους, μὲ χαρακτῆρας, μὲ ψυχὰς, ἐκ τῶν ὁποίων τοὺς μὲν συμπαθῶμεν, τοὺς δὲ ἀντιπαθεῖμεν ἀλλὰ συγχρόνως αἰσθάνεται καὶ τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον, τὴν μεγαλητέραν περιέργειαν, νὰ ἴδῃ τί ἀπέγιναν οἱ πολυπαθεῖς τοῦ ἥρωος, πῶς τὴν ἔθελαν περὰ εἰς ἐκείνην ἢν περιπέτειαν, πῶς ἐγλύτουν ἀπὸ αὐτὴν τὴν δυσχερασίαν τοῦ βίου των. . .

Αἱ περισσώτεροι σκηναὶ — καὶ αἱ ὠραιότεραι, — διαδραματίζονται μέσα εἰς ἕνα τροχόσπιτο, ἐξ οὗ καὶ ὁ τίτλος, δηλαδὴ μέσα εἰς μίαν μεγάλην ἄμαξαν, ἡ ὁποία χρησιμεύει καὶ ὡς σπιτὶ εἰς ἕνα θέσαν δραματικῶν πλανηδίων. Δύο πτωχὰ κοριτσάκια, δύο φίλοι, ἡ Ρίτα καὶ ἡ Νίλδα, καὶ ὁ μικρὸς ἀδελφὸς τῆς Ρίτας Πετρομίνης, εἶνε οἱ συμπαιῖδες ἥρωες τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ μυθιστορήματος, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς δώσῃ τὰς ὠραιότερας συγκινήσεις. — Τὸ μετέφρασεν ἡ κ. Ποριώτης καὶ συνοδεύεται ἀπὸ πλῆθος εἰδικῶν καλλιτεχνικῶν αὐτῶν.

Τὰ πονὶ μικρὰ παιδιὰ, — καὶ μαζὶ των τὰ πονὶ μεγάλα, — ἔχουν πάλιν νὰ διασκεδάσουν μὲ τὸν «Ἐλέφαντα τοῦ Βασιλέως Κουκουμπιμπή». Ἐννοεῖται ἀπὸ τὸν τίτλον, ὅτι μεταφράσθη εἰς χώραν ἀγρίαν, ἡ ὁποία ἔχει τὸν Βασιλέα τῆς, τὸν Πρωθυπουργόν τῆς, τὴν Βασιλοπούλιν καὶ κτλ. Ἀλλὰ θὰ ἴδῃ τὸν ἀδύνατον νὰ γαντασθῇ τί εἶδους. . . Ζῶον εἶνε αὐτὸς ὁ Ἐλέφας περὶ τοῦ ὁποῖου πρόκειται, καὶ εἰς ποίας κομμάς σκηνὰς εἶδει ἀφορμὴν τὸ κυνήγι του! Ὅσον διὰ τὰς εἰκόνας τοῦ μυθιστορήματος αὐτοῦ, ἄλλο νὰ σᾶς λέγω, καὶ ἄλλο νὰ τὰς βλέπετε !

Λοιπόν, κρύψετε τὴν ὀρεῖν ἐκας ἕως τὸ πρῶτον φύλλον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἡ Β' Ἐκδομὴ καὶ τὰ τρία μας νέα μυθιστορήματα. Θὰ ἀγαπήσῃτε ὅλοι καὶ ὅαι, ὅτι ποτὲ σας δὲν ἐλάττωσε ὠραιότερα !

Φίλε I. Θ. Μ. σ' εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ὅσα γράφετε. Καὶ ὁ Ἀνανίας εἶνε κατενοουσιασμένος μὲ τὰ ὠραία χρητικὰ γραμματόσημα ποῦ ἔστειλες καὶ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τοῦ στείλῃς τακτικὰ. Ἀλλὰ μὴ μαλῶνς τὴν ἀδελφὴν σου, ὅταν τὰ μοιράζῃς εἰς τὰς φίλας τῆς !

Θάσρος, Κρίνε τοῦ Ἀγγέλου, καὶ ὑπομονή. Ὅταν θαναδεύῃς ἄξιους τῶν προσδοκίων των γονέων σου, — καὶ εἶμαι βεβαία, μὲ τόσην φιλοτιμίαν καὶ κατὰ αἰσθημάτων ποῦ ἔχεις, — τότε θὰ λησμονήσῃς καὶ τὴν ἐντελείαν καὶ ὅλα, καὶ θὰ εἶσαι ὁ εὐτυχέστερος τοῦ κόσμου.

Ἡ Διαπλασις — ποῦ γράφει τὸ Τόξον τοῦ Φοίβου [Ε] εἰς τὴν ἀνυστόλιστον ἐπιστολήν του, — πρέπει νὰ εἶνε πολὺ κολλητικὴ ἀρρώστια, διότι καὶ ἐδῶ εἰς τὴν Βάρναν προώδευσε πολὺ. . . Μόνον εἰς τὴν Βάρναν; Καὶ ποῦ δὲν ὑπάρχουν τέτοιοι εὐτυχισμένοι ἄρρωστοι; . . .

Τί βλέπω καλῆ; Ἐπῆρα δύο Εὐσημα ! Μ' αὐτὸ εἶνε ἔκτακτον, θεῖον, ἔξοχον ! Τί χαρά μου ! Ἄν μ' ἔδωκες τὴν πηδύματα ἔκανα ! Ἐστὶ ἀρχίζει ἡ ἐπιστολὴ τῆς Κερκυραίας Ἀρσενίου [ΕΕΕ] καὶ . . . φαντάζομαι πλέον εἰς τὴν κάμην μὲ τὰ τρία εὐσημα ποῦ πέρνει σήμερα, διὰ τὰ ὠραιώτατα ποῦ μοῦ γράφει.

Ἡ Πτωχικὴ Καλύβη [Ε] — αὐτὸ δὲν θὰ το ἐφραντάξῃ, — κατοικεῖ εἰς ὠραίαν οἰκίαν ἐπὶ τῆς λεωφόρου. . . (ἂ! παρ' ὀλίγον νὰ τὴν προδώσω,) καὶ ἔχει λαμπρὰν θέαν ἡ ὁποία τὴν μαγεύει καὶ τὴν ἐμπνέει νὰ μοῦ γράφῃ. Προπάντων ὅταν περὰ τὸ Τροχόσπιτο, καὶ βλέπει μέσα τὸν ἀδελφόν τοῦ Ἀνδρῶν Ἑλπίδος, ποῦ πηγαίνει εἰς τὴν Γαλλικὴν Σχολὴν καὶ ἀκούει μαθήματα . . .

Ὁ Αἴλιος Ἀριστείδης, ὁ ἱππότης τοῦ Βυζαντίου, ὁ Γάργος Εὐαγγελίδης καὶ ἄλλοι, ποῦ καταγαγέλλοντες ἐν Παριίῳ Πνεῦμα τοῦ Κυριαρχοῦ τῆς Θαλάσσης ὡς ἀντιγραμμένοι ἀπὸ τὸν Ἡμερολόγιον Νικολαΐδου (Τρίτη, 26 Ἀπριλίου), καὶ ὅμως δὲν πιστεύω ὅτι ὁ φίλος μου τὸ ἀντέγραψε. Κάποιος θὰ τοῦ εἰπῇ ὅτι ἀνέκδοτον. Διότι πῶς ἴτε δυνατόν νὰ βάλλῃ τὴν υπογραφὴν του εἰς πρᾶγμα δημοσιευμένον, ποῦ τὸ ζεῦρει ὁλος ὁ κόσμος !

Ἐτελεῖωσε τὸ τραπεζομάνδουλον ποῦ μοιάζει τὸν «κάμπο μὲ τὰ λούλουδα». Χαροῦμένη Καρδοῦλα; Εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν ὅσα γράφεις καὶ μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι εἰς τὴν κρίσιν τῆς 19ης Κυριακῆς θὰ μεταχειρισθῇ ἄλλην λάμπαν.

Παροδορῶμε [Ε] διὰ τὴν καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν. Ὁ Ἀνανίας ἔπαυσε τ' Ἀγοραπαιγνία, ἀφότου εἶδε ὅτι οἱ φίλοι μας ἔβαλαν πλέον κ' ἔκαμαν καλὴν ἀπὸ τὰ ἰδικὰ του.

Ὁ ἐννοουσιασμένος καὶ τὸ ὄνομα ποῦ ἀπέκτησε ἀφότου λαμβάνει Διάπλασιν ἢ φίλην μου Ὁχρὰ Πανσέληνος [Ε] εἶνε ἄλλο πρᾶγμα ! Μοῦ τὸ γράφει ἡ ἰδία. Σημειώσατε δὲ ὅτι πῶς ἄλλο δὲν διαβάσει ἐκτὸς τῶν βιβλίων τοῦ Σχολείου καὶ τῆς Διαπλάσεως. (Καὶ κάμνει πολὺ καλὰ. Τὰ καλὰ κορίτσια δὲν διαβάσουν ὅτι τυχῇ.)

Εἴκοσι λατρεῖα τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου κατάρθωσαν νὰγοράσῃ μὲ τὰς οἰκονομίας του ὁ φίλος μου Δ. Φύραξ ! Καὶ ὅχι διὰ νὰ πλουτήσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ κατὰ τὰς δυνατότητας τοῦ ἐθνικοῦ ἔργου. Ἰδοὺ πρᾶξις ἀξία μιμήσεως.

Ὅλην τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, τὸ Φύλλιν τῆς Χίου [ΕΕ] κἀθεται εἰς τὸ παρὰδύρον καὶ περιμένει νὰ ἴδῃ τὸν γραμματοκομιστὴν φέροντα τὸ ποθυμένον φυλλάδιον. Τὸν περιμένει ὡς ἄλλον Μεσσία φέροντα διὰ δευτέραν φοράν τὴν σωτηρίαν. — Ἄν τὸν ἴδῃ, δὲν θὰ εἴπῃ τόσον σκληρὸς νὰρῇ τόσον. Διότι τὰ φύλλα παραδίδονται εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ἀπὸ τὴν Παρασκευὴν τὸ βράδυ !

Ἡ ἐπιστολὴ σου, Σῆμα τῆς Διαπλάσεως [ΕΕ], μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Διὰ τὴν ἐγγραφὴν τοῦ ἀπόρου σου, πρέπει νὰ στείλῃς ἀπ' εὐθείας εὐχαριστήριον εἰς τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου Ἀπολλωνίου. Ἐλπίζω ὅτι τώρα εἶσαι ἐντελὲς καλὰ, καθὼς καὶ οἱ γονεῖς σου.

Ἑλληνικὴ Ἠθὸς [ΕΕ], εἶδα ὅσα μοῦ γράφεις ἀπὸ τὸ κρεβάτι, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶσαι ἐντελὲς καλὰ. Τὸ φυλλάδιόν μου, τὸ ὁποῖον σοῦ προέβει τόσην χαρὰν καὶ τὰς ἐγχαίσεις, σοῦ φέρει καλὴν φαρὰν καὶ τὰς ἐγχαίσεις μου εὐχάς.

Νοστιμώτατο καὶ τὸ πάθημα τῆς Ναυτοπο-

λας τοῦ Μεσολογγίου [ΕΕΕ]. Ἐψαχνε μίαν ἡμέραν νὰ εὕρῃ τὰ γυαλιὰ τῆς (διότι φορεῖ γυαλιὰ) ἔψαχνε, ἔδρωνε, ἔσκυρτε, ἐχαλοῦσε τὸν κόσμον, κ' ἔψαχνε μὰ μ' ἡ τῆς πέφτου. . . ἀπὸ τῆς μύτης ! Τὰ ἐφοροῦσε καὶ τὰ ἐνέφρυνε !

Ὁραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα κα

ραντον, Ξανθὴν Φοῖβην, Φίλημα Σκιάς, Ρεμβασμόν καὶ Φίλην τῶν Ζώων— ἡ Δωδώνη μετὰ τὴν Λευκὴν Νύκτα, Παιδί τοῦ Ψηλορείτη καὶ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς— ἡ Προτομαγία μετὰ τὴν Ροδόχρουν Μηλέαν, Ὑψιπέτην Ἀείον, Φοῦ-Διάβολον, Αἴλιον Ἀριστείδην καὶ Πτωχικὴν Καλύβην— ἡ Σερενάτα τοῦ Σοῦμπερ μετὰ τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως, Πτερωτὴν Βαρκοῦλαν, Ταπεινὸν Γασμεῖ, Προτομαγίαν καὶ Παπαροῦναν τῶν Ἀγρῶν.— ὁ Ρεμβασμός μετὰ τὴν Ρομαντικὴν Ἀκτὴν, Μὴ μετὰ Ἀριστόν, Μυροβόλον Χίον, Ὁνειροπόλον Ψυχὴν καὶ Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην— τὸ Ὁχρὸν Ἀμάραντον μετὰ τὸν Παρήγορον Ἀγγελον, Αἰοδὸν τῆς Φλωρεντίας, Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης καὶ Ἄνθος τῆς Ἑλπίδος— τὸ Κῆμα τῆς Μεσογείου μετὰ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα, Φοῦ-Διάβολον, Δουκισσὴν τῶν Σαλῶνων καὶ Θεταλομάγνην— ἡ Ρομαντικὴ Τσαργαδιώτισσα μετὰ τὸν Φωστήρα τῆς Ἀύρης, Ζαπλῖδα, Ἀγνὴν Ψυχὴν καὶ Ἀθῶαν Καρδίαν— ὁ Τρεμοσβύτων Ἀνγερινός μετὰ τὸν Χειμωνιάτικον Ἥλιον, Μυστηριώδη Φύσιν καὶ Μακρολαμπὴν— ὁ Ὀλυμπος μετὰ τὴν Λατάναν, Φίλην τῶν Ζώων, Ἰδιότροπον Νεάνιδα καὶ Δουλοῦδι τῆς Καρδίας— τὸ Ὑπερ Πατρίδος μετὰ τὸν Κουσαντιανὸν Χαλβᾶν καὶ Θωρακοφόρον— ὁ Μαράμενος Μενεξὲς μετὰ τὸν Λαμπρὸν Κιθαροπλῶν, Φίλημα Σκιάς, Τζὼν Μπούλλ καὶ Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην— ὁ Θεταλομάγνης μετὰ τὴν Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ, Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν, Ἐαρινὴν Νεφέλην, Ἀγγελοῦ τῆς Ἑλπίδος καὶ Πλανωμένην Ψυχὴν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἰωάννην Π. Α. Παρισιανὸν Ἀριστοκράτην (Σῆμα ἔστειλα· χαίρω ποῦ ἔγινες καλά.) Ἀνέλιπτον Χαρίν (οὔτε ἐδῶ δὲν ἄρτισεν ἀκόμη ἡ ζέστη· ὁλος σχεδὸν ὁ Μάιος ἐπέρασε μετὰ βροχάς.) Ποντιάδα Ἀῦραν, Ἐαρινὴν Ἐσπέραν ([Ε] ἔχει καλῶς· χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου μετὰ τὸν Ἀστὲρα τῆς Θάσου· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιεῦνται ὅλγρον κατ' ὅλγρον ἀπὸ τὸ προσεχές.) Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς ([Ε] δι' ὅσα ὥραϊα καὶ ποιητικὰ γράφεις διὰ τὸ Σῆμα.) Σημαίαν τοῦ Φωτὸς (αὐτὸ πλεονεξία τὸ ἰδῆς εἰς τ' Ἀποτέλεσματα· φαντάσθαι ἂν εἰς καθένα διὰ κάθε λύσιν ποῦ μοῦ στέλλει, ἔπρεπε νὰ τῷ ἀπαντῶ ἂν εἴνε ὁρθὴ ἢ ὀχι· θὰ ἤθελα 10 σελίδας τὴν ἑβδομάδα Ἀλληλογραφίαν!) Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν (σοῦ ἐφανερώσε τὸ νόματ' ἡ Δ. τ. Σ. ἂν ὄχι, δὲν εἴμπορ' νὰ σου εἴπω τὴν διεύθυνσίν, της.) Ἀγροτικὸν Ἀνθύλλιον ([Ε], φαντάζομαι τί ὥραϊον ποῦ θὰ ἦτο τὸ θέαμα τῆς Γυμναστικῆς! Τετράδια ἔστειλα.) Κυριατίζονταν Σημαίαν ([Ε] βραβεῖον ἔστειλα. πᾶσα παραγγελία περὶ Διαγωνισμοῦ— σημειώσεις ἡλικίας, προτίμησις ἀρχικῶν κ. τ. λ.— πρέπει νὰ γίνεταί ἐπὶ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Διαγωνισμοῦ, διαφορετικὰ δὲν εἴμπορ' νὰ τὴν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου.) Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ, Πειραϊκὴν Ἀκτὴν (εὐχαριστῶ διὰ τὸν ἐκτενὴ πρῶτον κατάλογον, καὶ περιμένω τὸν δεύτερον.) Φίλημα Σκιάς (ἔλαβα.) Ἡσυχον Διάβολον (ἔστειλα ἐκ νέου.) Παπαροῦναν τῶν Ἀγρῶν ([Ε] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν σου ἔστειλα τὸν Ἐφῶντα.) Ἀρὴν (ὄχι, ὁ κ. Φαίδων δὲν ἀνταλλάσσει· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς συστάσεις καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ καρποφορήσουν.) Κοινοτατίνον Δ. Γ' (ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ καὶ ἐλπίδα ἔχει γράφης συχνά.) Πόλιν τοῦ Μαζαρά (ἔστειλα.) Ἀσκὸν Ἰον (βραβεῖον καὶ χάρτην ἔστειλα.) Μαγευμένην Ἀκροθαλασσίαν (πολὺ λυπηρὰ πραγματικῶς, ἀλλὰ... θὰ περάσῃ.) Λεβεντάκον τῆς Χαλκίδος (ἔλαβα.) Χρυσόπτερον Ἀγγελοῦ (ἔλαβα καὶ εὐχαριστῶ.) Συριανὴν Ἀκτὴν (ναί.) Κόμηρα τῆς Κεφαλληνίας κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Μαΐου, θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — Διαγωνισμός Εσπεριώματος. λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἔδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ε. ε.)
2. — Διαγωνισμός Λύσεων, λήγει τὴν 31 Ἰουλίου, (ἔδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 18ον φύλλον ε. ε.)
3. — Δεκάτη Ἐνάτη Κυριακή, λήγει τὴν 30 Μαΐου, (ἔδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 20ον φύλλον.)
4. — Διαγωνισμός Ἀσκήσεων, διὰ τὴν Β' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1905, λήγει τὴν 10 Ἰουνίου, (ἔδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 22ον φύλλον.)
5. — Διαγωνισμός Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, λήγει τὴν 15 Ἰουνίου, (ἔδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 23ον φύλ.)
6. — Διαγωνισμός Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, λήγει τὴν 15 Ἰουνίου, (ἔδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 23ον φύλ.)

Διὰ τὴν προσεχῶς ἀποτελέσματα τῶν ληξάντων διαγωνισμῶν: Λύσεων (Δεκεμ.-Μαρτίου), Διηγήματος, Ζωγραφικῆς, Καλλιγραφίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκάτι μέχρι τῆς 8 Ἰουλίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμοί, πωλεῖται ἐν τῷ Ἱερῷ μας εἰς φακέλλου, ὃν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

287. Λεξιγραφία.

Εἰς τὰ γράμματα τοῦ πρῶτου· Μελανόπεπλός τις Νύμφη τὸ ὑπόλοιπον κατέχει. Καὶ ὡς σύνολον θὰ εὕρῃς Ὁραϊότατόν τι δένδρον, ποῦ γλυκεῖς καρποὺς [παρέχει.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἱπτολεμαίου τοῦ Κεραινοῦ.

288. Συλλαβογραφία.

Φθόγγον μουσικῆς ἐπῆρα, Ἀρβρον καὶ Ἀντωνιάν, Κ' ἔκαμα ἓνα βασιλεῖα Παλαῖον ἔστην Βοιωτίαν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλῶνων.

289. Μεταγραμματολογία.

Βγάλε Α καὶ βάλε Ο
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὸ λεπτό,
Ἀπ' ὠραῖο ὀπωρικὸ
Φάρμακον ναρκωτικόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Ἀράρη.

290. Πυράμις.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς
★ + ★ = Πτηνόν (Βυρῶπις).
★ ★ + ★ ★ = Ὅρος ἑλλήν. νήσου.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Ἀρχαῖος ποιητής.
★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Χώρα τῆς Ἀφρικῆς.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Δωδώνης.

281. Φύρδην-Μιγδὴν.

ὑπο-φύρδην-νῆ-τροπα-δὸς-λίεσθε-τραπὸ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δικαίου Ἀκτιν.

292. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

Ἀφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν εὐρίσκονται σειρὰν, σχηματίζει ἀρχαῖον γνωμικόν:

πτόμα, ἐκάς, νόησις, κῶμος, μηδεῖς, νομός, νοήμων.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τριπτόλεμου.

293-297. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀντάλλαγ' ἐνός γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζει ἄλλας πόσας λέξεις:

Τάσις, ροῦς, Ἐρημῆς, λίπος, σάνος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀγκύρας τῆς Σοφίας.

298. Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντολίπου.

Τὰρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντολίπον γνωμικόν, ὡς ἑξῆς:

★ ★ ★ - ★ ★

τοῦ ὁποῦ ζητεῖται ἡ λύσις:

1. Κριτὴς τοῦ Ἄδου. 2. Περιώνυμος ἀρχαία πόλις. 3. Πόλις τῆς Ἰταλίας. 4. Μυθολογικὸν τέρας. 5. Δένδρον ὀπωροφόρον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐυθροῦ Προσωπίου.

299. Ἑλληνοσύμφωνον.

ηε - υε - - αιο

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κροῆλης.

300. Γρύφος.

ΙΟ :: :: τις εν τις ΡΣ ἄς.
τις ολ τις
τις

Ἐστὴν ὑπὸ Π. Α. Κουρῆ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 15 καὶ 16

179. Λεωνίδας (λέων, Ἰδασ.)—180 Ἐριφος—Σέριφος.—181. Οἶνός - οἶνος - ὄνος.

182. ΕΣΩ 183. Α Α Α Α

ΚΥΤΟΣ Ρ Γ Σ

ΜΕΛΙΣΣΑ Α Β Α ΝΙΑ

ΣΧΟΛΑΡΧΗΣ Σ Ν Δ

Ι Τ Ι

184—185. 1. Ἡ νῆσος Α Α Α

Πρώτη. 2. Ἡ Θῆρα (θύρα).—186. Ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν εἶνε τὸ ἀριστον περιδοκόν.—

187. Ὁ Περίανδρος (ἦν εἰς ἐκ τῶν ἐπτά σοφῶν τῆς Ἑλλάδος. ὁ περὶ ἂν - δ, ρῶ, ς - ἦν εἰς ἐκ - τῶν - ἐπτά σο - φοντ- εἰς ἐλ- ἄδω,ς.)

188. Πηγᾶδι (πῖ, γᾶ, δῖ).—189. Βρώμη - Ρώμη.—190. Νάρδος - Ἀνδρός.—191. Τὸ ἄροτρον.

192. Μ (Μόνος. . .)

Σ Η Μ (ΡΩΜΗΣ. . .)

Μ Η Τ Η Ρ (κὸρΗ ΤΗ Μητρί. . .)

Μ Η Ν (μΝΗΜα. . .)

Ρ (ἔΡγα. . .)

193. $5 \times 3 + 9 \times 25 = 4 + 43 = 114$.—194. Τῇ ἀντάλλαγ' διὰ τοῦ Ο: Ὁρκος, Υἱός, Γόνος,

Κρότος, Ὁραῖος=ΟΥΓΚΩ.—195. Νενίκηκας με, Γαλιλαῖε.—196. Ἡ σφῆξ εἶνε ἔντομον.

(Εἰς φῖ ξῖ - ναί - ἐν τὸ μ' - ὄν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δι' τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ο εἰδικὸς λαρυγγολόγος Ἰατρός κ. Μιχαὴλ Παπαδόπουλος μετέφερε τὴν κλινικὴν του εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 10Α παρὰ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας, καὶ δέχεται ἀπὸ 10—12 καὶ ἀπὸ 3—6.

Ἡ λαζα ψευδώνυμον.

Ὁραῖα Ἀμαζών. (Ε, 57)

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια μόνον ἐσωτερικῶς.—Παναγιώτης Κοκκίνης, 102 κη (Ε, 58)

Α νταλλάσσω δελτάρια τοπογραφικῶν.—Τὴν ἀντάλλαγ' τῶν ἐν προηγουμένῳ φυλλαδίων δημοσιευθέντων δέχομαι μέχρι 6 Ἰουνίου.—Ψυχὴ τῆς Λέσβου, ἔλαβες τὸ ζητούμενον;—Ἀσπάζομαι Χρίστον Βυζάντιον υἱὸν συνταγματάρχου πυροβολικοῦ ἐγνωρίσθημεν ἐν Ξενοδοχείῳ Ἀγίου Γεωργίου Ἀθηνῶν (1902).—Ἡ λαζα διεύθυνσιν.—Δημήτριος Ψύρρας, Γέρα Μι-τυλῆνης (Turquie) (Ε, 59)